

ligt at kræve, at der ved alle betalingstransaktioner skal gives en egentlig papirkvittering.

Hvis brugeren ikke modtager en egentlig kvittering i forbindelse med anvendelsen af betalingsmidlet, kræver bestemmelsen, at brugeren har let adgang til på anden måde at få information om gennemførte transaktioner.

Bestemmelsen fastlægger ikke nærmere, hvorledes disse informationer skal gives. Dette må i høj grad ses i lyset af betalingsmidlets karakter, beløbenes størrelse og de tekniske muligheder.

Ved almindelige betalinger i restauranter, i forretninger mv. er det således fortsat naturligt, at brugeren får en egentlig kvittering. I homebanking og tilsvarende systemer må en registrering på brugerens computer med mulighed for efterfølgende at få kontooplysninger hos udsteder (fortsat) anses for at opfylde kravet. Ved fjernsalg, herunder handel på Internettet, kan bestemmelsen derimod eksempelvis opfyldes ved at sende en e-mail til brugeren, eller ved at brugeren kan klikke sig ind på udstederens hjemmeside og der se, hvilke transaktioner der er registreret på brugerens konto.

Ved forudbetalte betalingsmidler vil det efter omstændighederne være tilfredsstillende, at brugeren elektronisk får oplyst saldo på betalingsmidlet før og efter, at en betaling foretages.

Det bemærkes, at såvel udstederen som betalingsmodtageren har ansvaret for, at bestemmelsen overholdes. Hvis Forbrugerombudsmanden vurderer, at den valgte løsning ikke giver den nødvendige gennemsigtighed eller ikke giver brugeren passende mulighed for kontrol og reklamation ved misbrug, kan Forbrugerombudsmanden søge forholdet ændret efter reglen i § 4, stk. 3, og § 16, stk. 3.

Til § 9

Bestemmelsen indebærer, at både bruger og som udgangspunkt også betalingsmodtager uden varsel kan opsigte aftalen med henholdsvis udsteder og indløser om tilslutning til betalingssystemet. Bestemmelsen afløser reglen i betalingskortlovens § 16 og inddrager samtidig de særlige forhold, der er ved et forudbetalt betalingsmiddel.

Til stk. 1

Stk. 1 giver brugeren ret til uden varsel at opsigte en aftale om tilslutning til et betalingssystem.

Til stk. 2

Efter stk. 2 foreslås det, at opsigelsesretten ikke skal gælde for brugeren af et forudbetalt betalings-

middel, når betalingsmidlets gyldighedsperiode ikke er udløbet. Dette er begrundet i det forudbetalte betalingsmidlets særlige karakter. Forudbetalte betalingsmidler er typisk baseret på, at udstederen har rådighed over de indbetalte midler i en vis periode, hvor udstederen får en forrentning af indbetalingen, og at brugeren anvender betalingsmidlet, og at udstederen i denne forbindelse modtager et gebyr fra betalingsmodtageren. Dette er med til at finansiere betalingssystemet.

Er der ikke nogen begrænsning i betalingsmidlets gyldighedsperiode, vil det fortsat kunne anvendes, og brugeren har ikke noget krav på en indløsning af betalingsmidlets (rest-)værdi, medmindre dette er aftalt.

Anderledes stiller det sig efter udløbet af betalingsmidlets gyldighedsperiode. Det vil i disse situationer forekomme urimeligt, hvis brugeren ikke kan få et eventuelt restbeløb udbetalt.

Det foreslås derfor, at brugeren får en lovbestemt ret til at kræve en restværdi udbetalt, når krav herom fremsættes senest 1 år efter gyldighedsperiodens udløb. Da en udbetaling kan være forbundet med visse omkostninger for udstederen, er der i bestemmelsen åbnet op for, at udstederen kan opkræve et gebyr herfor. I bestemmelsen præciseres det, at gebyret ikke må overstige, hvad der under hensyn til udstederens omkostninger ved refusionen og omstændighederne i øvrigt er rimeligt.

Til stk. 3

Stk. 3 fastslår betalingsmodtagers ret til uden varsel at opsigte aftalen med indløser om tilslutning til betalingssystemet. Indløseren kan dog aftale med betalingsmodtageren, at der skal gælde et vist varsel, hvis indløseren som følge af særlige ønsker fra en betalingsmodtager skal levere individuelt tilpasset udstyr eller ydelser til betalingsmodtageren. Dette kan fx være tilfældet, hvor en (større) betalingsmodtager har særlige ønsker om indretningen af betalingssystemet, og indløseren i denne forbindelse udvikler særlige løsninger til netop denne betalingsmodtager. Det er i så fald rimeligt, at betalingsmodtageren kun med et vist varsel kan opsigte aftalen.

Adgangen til at gøre indskrænkninger i opsigelsesretten forudsætter således både et særligt ønske fra betalingsmodtageren, og at udstyr e.l. tilpasses individuelt til denne betalingsmodtager. I de tilfælde, hvor indløseren blot har leveret almindeligt standardudstyr, som på normal vis er indstillet til betalingsmodtageren, kan man derfor ikke sige, at udstyret opfylder et særligt ønske hos betalingsmodtageren.